

Arrest

nr. 176 268 van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 maart 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekster op 17 juni 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2016 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, treedt op 23 januari 2014 te Santo Tomas (Filipijnen) in het huwelijk met P.P., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Op 26 maart 2014 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Manilla een visumaanvraag type D (lang verblijf) in in haar hoedanigheid van echtgenote van P.P. Op 12 september 2014 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Deze beslissing wordt herzien en op 17 november 2014 wordt de verzoekster het gevraagde visum afgegeven.

1.3. Op 13 mei 2015 meldt de verzoekster zich aan bij het gemeentebestuur van Erpe-Mere om zich te laten inschrijven. Zij wordt in het bezit gesteld van een attest bijlage 15 dat haar voorlopig verblijf dekt tot 26 juni 2015.

1.4. Op 2 juli 2015 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 18 juni 2020.

1.5. Uit gegevens van het rijksregister blijkt dat de verzoekster sinds 3 juli 2015 niet meer is ingeschreven op hetzelfde adres als haar Belgische echtgenoot.

1.6. Op 19 november 2015 spreekt de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde de echtscheiding uit tussen de verzoekster en P.P.

1.7. Met een schrijven van 14 januari 2016 wordt de verzoekster verzocht om in het kader van artikel 42^{quater}, § 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) binnen de maand na de kennisname van dat schrijven nieuwe bewijsdocumenten over te maken met betrekking tot haar huidige situatie, meer bepaald recente bewijzen als werknemer, als zelfstandige of als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en desgevallend het bewijs dat zij in een schrijnende situatie verkeert. Tevens wordt de verzoekster er in dit schrijven op gewezen dat in zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier, deze ook kunnen worden voorgelegd. De verzoekster neemt van dit schrijven kennis op 20 januari 2016.

1.8. Uit een fax van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Eeklo blijkt dat de verzoekster de volgende stukken heeft overgemaakt:

- werkloosheidsbewijs van de RVA van 2 februari 2016 voor de inactiviteitsuren;
- arbeidsovereenkomst dienstencheques van 2 februari 2016;
- intentieverklaring arbeidsovereenkomst dienstencheques van 2 februari 2016;
- vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 19 november 2015;
- verzetsakte tegen voorgaand vonnis;
- attest van klachtneerlegging van 29 juni 2015.

1.9. Op 22 maart 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op 17 juni 2016 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 'oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(…)

Reden van de beslissing:

Betrokkene. bekwaam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na ontvangst van de bijlage 15 d.d. 13/05/2015 in functie van haar echtgenoot P.P.F. (...). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met haar echtgenoot sinds 03/07/2015. Dit is de dag na de aflevering van de F-kaart. Het verslag van de lokale politie Ninove d.d. 07/08/2015 bevestigde dat het koppel uit elkaar is. Overeenkomstig art. 42^{quater}, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 14/01/2016 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- Werkloosheidsbewijs voor de inactiviteitsuren (formulier C131A-werkgever). Betrokkene werkt volgens dit document sinds 02/02/2016 deeltijds (12 uur per week).

- Arbeidsovereenkomst dienstencheques 02/02/2016 - 29/04/2016. De wekelijkse arbeidsduur bedraagt 12 uur. Bijkomend legt betrokkene ook een intentieverklaring arbeidsovereenkomst dienstencheques voor, d.d. 02/02/2016.

- Vonnis d.d. 19/11/2015 via Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde. Dit gaat over de uitspraak van de echtscheiding tussen betrokkene en de heer P.P.F. (...).

Bijkomend legt betrokkene ook een verzetsakte voor in het kader van deze echtscheiding, dit omtrent de kosten van de rechtzaak en onderhoudsgeld na de echtscheiding.

- Attest van klachtneerlegging. Klacht werd opgenomen in een vereenvoudigd proces-verbaal en werd niet overgemaakt aan het parket.

De uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4,1° is niet van toepassing gezien er geen gezamenlijke vestiging is geweest gedurende minimum 3 jaar. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4,2° en 3° zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene een klacht neer die ze heeft ingediend op 29/06/2015. Hieruit blijkt dat de klacht is opgenomen in een vereenvoudigd proces-verbaal (VPV). Uit dit verslag blijkt dat het VPV bij de politiedienst blijft en niet overgemaakt wordt aan het parket. Dit betekent dat het parket geen gevolg geeft aan de klacht. In het verslag staat niets vermeld van bepaalde feiten of verwondingen die vastgesteld werden bij betrokkene. Er werden dus geen daadwerkelijke bewijzen voorgelegd dat betrokkene in een schrijnende situatie zou verkeren. Vandaar dat art. 42quater, §4,4° niet van toepassing lijkt in deze situatie.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid dient rekening gehouden te worden met de humanitaire situatie van betrokkene alvorens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht.

Betrokkene legt een contract voor van deeltijdse tewerkstelling (12/38 uur) en een intentieverklaring van een arbeidsovereenkomst. Uit deze documenten blijkt dat betrokkene inspanningen heeft geleverd om deeltijds werk te vinden. De tewerkstelling betreft echter slechts een deeltijdse tewerkstelling (12 uur per week) en is van dergelijke recente datum dat deze niet als voldoende reden kan worden beschouwd opdat mevrouw enkel en alleen om die reden het verblijf verder zou moeten kunnen uitoefenen.

Nergens uit het dossier blijkt dat de leeftijd of de gezondheid van betrokkene haar van een terugkeer naar eigen land zou weerhouden.

Verder is betrokkene nog niet zo lang in België (legaal) gevestigd, waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat haar verankering in België nog niet van die aard is dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Door dit relatief korte verblijf in België kunnen we er ook vanuit gaan dat betrokkene nog voldoende bindingen heeft met het land van oorsprong aangezien ze het grootste deel van haar leven daar gewoond heeft.

Betrokkene legt verder geen bewijzen voor van sociale en culturele integratie

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Tevens wordt een manifeste beoordelingsfout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster overeenkomstig het art. 42quater §1, 4° Vw. omdat verzoekster niet meer samenwoont met haar echtgenoot.

2. Dat verzoekster in eerste instantie opmerkt dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Dat immers het horen van verzoekster in casu uitermate belangrijk is gezien er geen gezamenlijke vestiging meer is overeenkomstig art. art. 42quater §1, 4° Vw.

3. Dat daarnaast het horen van verzoekster in casu uitermate belangrijk is gezien verzoekster wel degelijk het slachtoffer was van geweld in de familie overeenkomstig het art. art. 42quater §4, 4° Vw.

Verzoekster was genoodzaakt de gezinswoning te verlaten omdat haar echtgenoot haar mishandelde, water over haar goot terwijl ze sliep, haar vernederde, haar dwong seks met hem te hebben, haar niet toestond om te werken,

Verzoekster heeft alles in het werk gesteld om haar huwelijk te redden en bij haar echtgenoot terug te keren. Hun relatie verliep telkens in het begin weer goed maar haar echtgenoot herviel in zijn oude patroon.

Verschillende politietussenkomen waren noodzakelijk.

Dat dient te worden vastgesteld dat op 20 april 2016 verzoeksters raadsman verweerder nog bijkomende stukken heeft overgemaakt waaruit blijkt dat verzoekster wel degelijk het slachtoffer was van intrafamiliaal geweld (cf. schrijven verzoeksters raadsman dd. 20.04.2016 + stukken + bewijs van verzending, stuk 2).

Uit het P.V. nr. GF003012/15 dd. 28.06.2015 blijkt dat haar echtgenoot aan de politie en aan verzoekster te kennen geeft dat verzoekster van hem moet houden en hem moet graag zien of dat ze anders uit het land zal gezet worden. De politie stelt dat er met hem niet te praten valt en beschrijft hem als betwetering en in dronken toestand (cf. stuk 2).

Verzoekster heeft op 28.06.2015 tegen haar echtgenoot klacht ingediend bij de politie van Erpe-Mere.

Uit het P.V. nr. GF003012/15 dd. 28.06.2015 blijkt duidelijk dat haar echtgenoot een autoritaire en dominante persoon is t.a.v. verzoekster, die hem enkel en alleen moet gehoorzamen.

Verzoekster stelt vast dat verweerder, alvorens verzoekster de bijlage 21 te betekenen, geenszins heeft rekening gehouden met de vaststellingen van de politie aangaande verzoekster en haar echtgenoot, vermeld in het P.V. nr. GF003012/15 dd. 28.06.2015, hem door verzoeksters raadsman overgemaakt dd. 20 april 2016.

Dat verweerder heeft nagelaten in de bijlage 21 te motiveren waarom met de vaststellingen van het P.V. nr. GF003012/15 dd. 28.06.2015 geen rekening dient te worden gehouden.

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

4. Dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar het vonnis dd. 19.11.2015 van de de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde, waarin de echtscheiding op verzoek van verzoeksters echtgenoot bij verstek werd uitgesproken op grond van art. 229§1B.W.

Verzoekster was tegen haar wil in niet aanwezig op de zitting. De dagvaarding werd haar nooit betekend.

Verzoekster heeft tegen het echtscheidingsvonnis verzet aangetekend en deze verzetsakte bij schrijven dd. 1.02.2016 verweerder overgemaakt.

Verweerder stelt volkomen onterecht in zijn bijlage 21 dat de verzetsakte van verzoekster enkel betrekking heeft op de kosten van de rechtszaak en het onderhoudsgeld na de echtscheiding.

Verzoekster benadrukt dat zij tevens in haar verzetsakte (en in haar besluiten, verweerder dd. 18 mei 2016 door verzoekster overgemaakt, cf. stuk 3), vorderde dat de echtscheiding wordt uitgesproken op grond van BV/18657 art. 229§1B.W. nu het huwelijk van partijen onherstelbaar is ontworpen en de voortzetting van het samenleven tussen partijen redelijkerwijze onmogelijk is geworden ingevolge het gedrag van haar echtgenoot die haar mishandelde en vernederde.

Dat derhalve verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle bepalingen in de door verzoekster overgemaakte verzetsakte en al evenmin met de besluiten van verweerder waarin duidelijk wordt gesteld dat verzoekster het slachtoffer werd van (psychische en fysieke) mishandelingen van haar echtgenoot waardoor zij genoodzaakt was de echtelijke woning te verlaten en verzet aan te tekenen tegen het echtscheidingsvonnis (om de echtscheiding te horen uitspreken ingevolge het gedrag van haar echtgenoot).

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

5. Verweerder stelt vervolgens verder in de bijlage 21 onterecht dat het VPV niet werd overgemaakt aan het parket en verzoekster geen daadwerkelijke bewijzen heeft neergelegd waaruit blijkt dat zij zich in een schrijnende situatie zou verkeren.

Verzoekster wijst erop dat zij op 18 mei 2016 verweerder een schrijven van de Procureur des Konings Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde heeft overgemaakt (samen met een kopie van het dossier) waaruit blijkt dat het P.V. dd. 28.06.2015 wel degelijk aan de Procureur des Konings Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde door de politie werd overgemaakt (doch zonder gevolg werd gerangschikt) (cf. stuk 3).

Daarnaast wijst verzoekster erop dat zij reeds op 20 april 2016 verweerder een schrijven met in bijlage het P.V. nr. GF003012/15 dd. 28.06.2015 heeft overgemaakt waaruit blijkt dat zij wel degelijk zich in een schrijnende situatie zich bevindt (cf. stuk 2).

Dat er sprake is van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht nu verweerder geenszins zich voldoende heeft geïnformeerd alvorens een beslissing te nemen, geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en geenszins heeft gemotiveerd waarom met alle hem overgemaakte bewijsstukken geen rekening dient te worden gehouden.

Dat er in casu sprake is van schending van het artikel 42quater§4, 4° Vw., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.

6. Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de door verzoekster aangebrachte bewijzen, overeenkomstig het art. 42quater, §1, derde lid, Vw., niet kunnen weerhouden worden nu verzoeksters tewerkstelling onvoldoende recent en slechts deeltijds is en zij onvoldoende verankerd is in België.

Dat verzoekster opnieuw dient vast te stellen dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met alle hem door verzoekster overgemaakte bewijsstukken.

Zo maakte verzoekster per schrijven dd. 20.04.2016 tevens een vervangingsovereenkomst dd. 31.03.2016 bij ISS N.V. voor een tewerkstelling van 35 uren/week over en bewijzen interimarbeid in 2015 (cf. stuk 2).

Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeksters tewerkstelling slechts deeltijds en van recente datum zou zijn.

Dat door verweerder geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met alle door verzoekster neergelegde bewijsstukken, waaruit blijkt dat verzoekster alles in het werk stelt om zich zo vlug mogelijk te integreren in de Belgische samenleving en er tewerkgesteld was en nog steeds is, geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van haar verblijfsrecht overeenkomstig het art. 42quater§1, derde lid, Vw.

Dat er in casu sprake is van schending van het art. 42quater§1, derde lid, Vw., de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU ;*
- artikel 42quater van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- de zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- de motiveringsplicht ;*
- de hoorplicht ;*
- het redelijkheidsbeginsel ;*
- de rechten van verdediging.*

Er wordt tevens gewag gemaakt van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij niet gehoord werd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij meent dat zij daartoe door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging had moeten worden uitgenodigd. De verzoekende partij voert verder aan dat zij wel degelijk het slachtoffer was van geweld in de familiale omgeving.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen aangenomen worden.

*De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:
“(…)”*

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van de verzoekende partij heeft besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

*Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
“(…)”*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds sedert 03.07.2015 niet langer samenwoont met haar Belgische echtgenoot, zijnde nauwelijks een dag na de afgifte van haar F-kaart. Terwijl bij vonnis van 19.11.2015 de echtscheiding tussen betrokkene bevolen.

Bijgevolg werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht vastgesteld dat toepassing kan gemaakt worden van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze onderzoek gevoerd naar de mate waarin de verzoekende partij zich eventueel zou kunnen beroepen op de in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet vervatte uitzonderingen.

De verzoekende partij levert in haar enig middel kritiek op het feit dat zij niet werd uitgenodigd om te worden gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij verwijst hierbij naar artikel 41 van het EU-Handvest.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontlelen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 dd. 03.02.2016.

Verweerder benadrukt verder dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbabian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij -zoals in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk wordt aangehaald- op 14.01.2016 werd uitgenodigd door de gemachtigde van de Staatssecretaris om nieuwe bewijstukken in het kader van artikel 42quater, §5 van de Vreemdelingenwet over te maken. Terwijl de verzoekende partij tevens werd uitgenodigd om bewijzen voor te leggen van eventuele humanitaire elementen waarmee de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening zou moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij kan aldus niet ernstig betwisten dat haar wel degelijk ruimschoots voorafgaand aan de bestreden beslissing de redelijke mogelijkheid werd verschaft om alle nuttige elementen aan te voeren, inzonderheid bewijzen nopens het voorgehouden intrafamiliale geweld.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

In zoverre de verzoekende partij gewag maakt van beweerde mishandelingen door haar ex-echtgenoot, benadrukt verweerder dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat hieromtrent is gemotiveerd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

Echter diende vastgesteld te worden dat door de verzoekende partij geen daadwerkelijke bewijzen werden voorgelegd als zou zij zich in een schrijnende situatie, zoals bedoeld in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet bevinden. Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging volstaat ook niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij erkent in haar inleidend verzoekschrift overigens uitdrukkelijk dat het door haar aangehaalde proces-verbaal door de Procureur des Konings te Dendermonde zonder verder gevolg werd gerangschikt, zodat zij op heden niet zonder meer kan voorhouden dat wel degelijk afdoende bewijs van intrafamiliaal geweld zou voorliggen.

In zoverre de verzoekende partij nog kritiek levert op het feit dat in de bestreden beslissing de inhoud van de verzetsakte niet volledig correct zou weergegeven worden, benadrukt verweerder nog dat de kritiek van de verzoekende partij niet van aard is om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat de verzoekende partij in de verzetsakte immers ook aanhaalt dat zij het slachtoffer zou zijn geweest van mishandeling en intrafamiliaal geweld, doet op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat eenvoudigweg geen daadwerkelijk bewijs wordt voorgelegd dat zij zich in een schrijnende situatie bevindt, zoals bedoeld in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de eigen verklaringen van de verzoekende partij zonder meer voor waar moeten aannemen. De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen niet aangenomen worden.

Tot slot heeft de verzoekende partij nog kritiek op het feit dat geen rekening zou zijn gehouden met een vervangingsovereenkomst dd. 31.03.2016 bij ISS N.V., doch dienaangaande benadrukt verweerder dat de verzoekende partij met haar kritiek geen afbreuk doet aan de volgende overwegingen van de bestreden beslissing:

“De tewerkstelling betreft echter slechts een deeltijdse tewerkstelling (12 uur per week) en is van dergelijke recente datum dat deze niet als voldoende reden kan worden beschouwd opdat mevrouw enkel en alleen om die reden het verblijf verder zou moeten kunnen uitoefenen.”

De verzoekende partij betwist nergens in haar inleidend verzoekschrift dat de door haar aangetoonde tewerkstelling inderdaad van heel recente datum is, waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat deze niet als voldoende reden kan worden beschouwd opdat de verzoekende partij om die reden het verblijf verder zou moeten kunnen uitoefenen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster haar verblijfsrecht als familielid van een Unieburger op 13 mei 2015 bekwam in functie van haar echtgenoot, P.P., doch dat de situatie intussen totaal gewijzigd is nu zij sinds 3 juli 2015, de dag na de aflevering van de F-kaart, niet meer samenwoont met haar echtgenoot. Voorts wordt in de beslissing omstandig gemotiveerd dat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, § 4, van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zijn en dat er geen humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet zijn die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staan. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het “*legaal verblijf in België is verstreken*”. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen het volgende bepaalde:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Te dezen betwist de verzoekster niet dat zij sinds 3 juli 2015 niet meer samenwoont met haar Belgische (ex-)echtgenoot, in functie van wie zij een verblijfsrecht heeft bekomen.

Zij voert aan dat zij *“wel degelijk het slachtoffer was van geweld in de familie overeenkomstig het (...) art. 42^{quater} §4, 4° Vw.”*, waarbij zij aangeeft dat *“haar echtgenoot haar mishandelde, water over haar goot terwijl ze sliep, haar vernederde, haar dwong seks met hem te hebben, haar niet toestond om te*

werken, ..." en dat verschillende politietussenkomsten noodzakelijk waren. Zij meent dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met de vaststellingen van de politie aangaande haar echtgenoot, zoals vermeld in het proces-verbaal van 28 juni 2015, dat zij aan de verwerende partij op 20 april 2016 heeft overgemaakt. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, wat betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster het door de inspecteurs van de politiezone Erpe-Mere/Lede opgestelde proces-verbaal van 28 juni 2015 niet vóór het nemen van de bestreden beslissing heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, die op 22 maart 2016 werd genomen. Dit stuk wordt pas voor het eerst per fax van 21 april 2016 door de raadsman van de verzoekster aan het bestuur overgemaakt (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 2). In zoverre de verzoekster zich baseert op dit proces-verbaal om aan te tonen dat zij wel degelijk het slachtoffer is geweest van geweld in de familie, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. Het bij het verzoekschrift gevoegde proces-verbaal van 28 juni 2016 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Voorts wordt er op gewezen dat de verzoekster naar aanleiding van een schrijven van de verwerende partij van 14 januari 2016 een attest van klachtneerlegging van 29 juni 2015 aan het bestuur heeft overgemaakt en dat hieromtrent in de bestreden beslissing wordt overwogen dat *"(h)ieruit blijkt dat de klacht is opgenomen in een vereenvoudigd proces-verbaal (VPV)", dat "(u)it dit verslag blijkt dat het VPV bij de politiedienst blijft en niet overgemaakt wordt aan het parket", wat "betekent dat het parket geen gevolg geeft aan de klacht"*. Voorts wordt nog in rekening gebracht dat *"(i)n het verslag (...) niets vermeld (staat) van bepaalde feiten of verwondingen die vastgesteld werden bij betrokkene"* en dat er *"dus geen daadwerkelijke bewijzen (werden) voorgelegd dat betrokkene in een schrijnende situatie zou verkeren"*, zodat *"art. 42quater, §4,4° niet van toepassing lijkt in deze situatie"*. De verzoekster werpt hiertegen op dat *"zij op 18 mei 2016 verweerder een schrijven van de Procureur des Konings Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde heeft overgemaakt (samen met een kopie van het dossier) waaruit blijkt dat het P.V. dd. 28.06.2015 wel degelijk aan de Procureur des Konings Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde door de politie werd overgemaakt (doch zonder gevolg werd gerangschikt)"*. Zij gaat er evenwel opnieuw aan voorbij dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen en dat zij het schrijven van de Substituut-Procureur des Konings van 22 februari 2016 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3) pas na het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur heeft overgemaakt, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten met dit stuk geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. In het attest van klachtneerlegging van 29 juni 2016, dat de verzoekster naar aanleiding van een schrijven van de verwerende partij van 14 januari 2016 wel vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur had overgemaakt en dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt duidelijk gesteld dat het vereenvoudigd proces-verbaal bij de politiedienst blijft en niet wordt overgemaakt aan het parket, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten op grond van de gegevens waarover hij beschikt te stellen dat het vereenvoudigd proces-verbaal niet werd overgemaakt aan het parket. Bovendien blijkt uit het door de verzoekster voorgelegd schrijven van de Substituut-Procureur des Konings van 22 februari 2016 dat *"de feiten strafrechtelijk gezien geen misdrijf uitmaken"* en weerlegt de verzoekster de vaststelling in de bestreden beslissing dat *"(i)n het verslag (...) niets vermeld (staat) van bepaalde feiten of verwondingen die vastgesteld werden bij betrokkene"* en dat er *"dus geen daadwerkelijke bewijzen (werden) voorgelegd dat betrokkene in een schrijnende situatie zou verkeren"* niet, zodat zij geen blijk geeft van enig belang bij haar kritiek op de overweging in de bestreden beslissing dat haar klacht niet werd overgemaakt aan het parket.

Voor zover de verzoekster laat gelden dat in de bestreden beslissing onterecht wordt gesteld dat de verzetsakte die zij had ingediend tegen het echtscheidingsvonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 19 november 2015 enkel betrekking heeft op de kosten van de rechtszaak en het onderhoudsgeld na de echtscheiding, nu zij tevens vorderde dat de echtscheiding wordt uitgesproken op grond van artikel 229, § 1, van het Burgerlijk Wetboek omdat haar huwelijk onherstelbaar is ontworcht ingevolge het gedrag van haar echtgenoot die haar mishandelde, laat zij na te duiden welk ander gevolg

een uitspraak op die grond zou hebben dan dat niet ieder van de partijen de eigen kosten dient te dragen, doch dat haar echtgenoot veroordeeld wordt tot de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, en dat haar echtgenoot tevens zou worden veroordeeld tot het betalen van een jaarlijks te indexerende persoonlijke onderhoudsbijdrage na echtscheiding. Aldus toont de verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Voor zover de verzoekster aanvoert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nagelaten heeft rekening te houden met een vervangingsovereenkomst van 31 maart 2016 voor een tewerkstelling van 35 uren per week en met bewijzen van interimarbeid in 2015 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 2), wordt nogmaals herhaald dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Te dezen heeft de verzoekster de genoemde stukken pas per schrijven van 20 april 2016 en dus na het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur overgemaakt, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten met deze stukken geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekster betwist niet dat zij naar aanleiding van een schrijven van 14 januari 2016 waarbij zij er op werd gewezen dat zij, in zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier, deze kan voorleggen, enkel een overeenkomst voor een deeltijdse tewerkstelling van 12 uur per week en een intentieverklaring van een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, op basis van de gegevens waarover hij kon beschikken bij het nemen van de bestreden beslissing, op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de tewerkstelling *“slechts een deeltijdse tewerkstelling (12 uur per week) (betreft) en (...) van dergelijke recente datum (is) dat deze niet als voldoende reden kan worden beschouwd opdat mevrouw enkel en alleen om die reden het verblijf verder zou moeten kunnen uitoefenen”*.

Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of

dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster met een schrijven van 14 januari 2016 werd verzocht om in het kader van artikel 42^{quater}, § 5, van de Vreemdelingenwet binnen de maand na de kennisname van het schrijven nieuwe bewijsdocumenten over te maken met betrekking tot haar huidige situatie, meer bepaald recente bewijzen als werknemer, als zelfstandige of als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en desgevallend het bewijs dat zij in een schrijnende situatie verkeert. De verzoekster werd er in dit schrijven bovendien op gewezen dat in zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier, deze ook kunnen worden voorgelegd. De verzoekster neemt van dit schrijven kennis op 20 januari 2016. Vervolgens heeft zij aan het bevoegde bestuur een werkloosheidsbewijs van de RVA van 2 februari 2016 voor de inactiviteitsuren, een arbeidsovereenkomst dienstencheques van 2 februari 2016, een intentieverklaring arbeidsovereenkomst dienstencheques van 2 februari 2016, een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 19 november 2015 alsook een verzetsakte tegen dit vonnis en een attest van klachtneerlegging van 29 juni 2015 voorgelegd. Aldus kan de verzoekster niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft nagelaten *“het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is”*.

Een schending van artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van de hoorplicht of van de rechten van verdediging aangetoond.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN